СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXVII. Ч. 123. Джерзи Сіті, Н. Дж., понеділок, 27. травня, 1929. VOL. XXXVII. No. 123. Jersey City, N. J., Monday, May 27, 1929. THREE CENTS.

ФОРД ЗАЯВЛЯЄТЬСЯ ЗА ФОРСОВАННЄМ ПРОГИБІЦІЇ

КАЖЕ, ЩО РОЗВИ ВОЗДУХОПЛАВСТВА ВИМАГАЄ ЦІЛКОВИТОЇ ТВЕРЕЗОСТИ.

ВАШИНГТОН, 25. травня. — Генри Форд відвідав президента Гувера, а вийшовши від нього, заявив, що розмовляв з президентом на тему прогибіції. Форд радий з того, що президент назначив комісію для форсовання законів і є тої думки, що та комісія причиниться до переведення прогибіції. Він певний, що внедовзі будемо жити в цілком „сухій ері".

Автомобілевий магнат твердить, що теперішний добробут треба завдячувати у великій мірі прогибіції. Без прогибіції годі рівнож думати і про дійсний розвій авіяції, бо ніхто не віддасть свого життя в опіку пяним летунам.

100,000 НОВИХ УРЯДОВЦІВ.

СТІЛЬКИ НОВИХ СИЛ ТРЕБА ЗААНГАЖУВАТИ ДО ПЕРЕВЕДЕННЯ ПЕРЕПИСУ НАСЕЛЕННЯ.

ВАШИНГТОН, 25. травня. — Між републиканцями і демократами йдуть вже торги щодо номінації яких 100,000 урядовців, потрібних до переведення перепису населення, який відбудеться в 1930 році. Демократи домагаються, щоб іменувати урядовцями людей з обох партій, а републиканці бояться віддати справу номінації виключно в руки Гувера, бо тоді зросла би надто його сила.

ПРИВИЛЕЙ ДЛЯ ЛІКАРІВ.

НЮ ЙОРК, 25. травня. — Поліційний комішенер Гвейлен зробив уступку в справі своїх комуникаційних роспоряджень. Ото дозволив лікарям, які спішать до хорого, не зважати на ті строгі приписи. Їх автомобілі мусять мати одначе відповідний напис на заді, а самі вони мусять мати ще й відповідну легітимацію. Такесаме право прислугуватиме священикам, коли будуть спішити до хорого.

БІЛЬШІСТЬ РІШАЄ.

ВАШИНГТОН, 25. травня. — В палаті послів знайшилися демократи в важкім положенню. Не можуть вести далі опозиції проти цлової тарифи, а тільки можуть дебатувати над тими точками, яких зміну заапробувала републиканська більшість. Така зайшла ухвала, за якою заявилася більшість послів.

ДОБРА ПОРАДА.

ВАШИНГТОН, 25. травня. — Підчас послідних маневрів американської фльоти один з кораблів боровся довгий час з бурею й не ставало йому палива. Тоді питає командант корабля департамент маринарки о пораду, чи не можна би вжити до палива меблів корабля. На це одержав відповідь: „Уживай голови, а не меблів".

В СПРАВІ ДЕШЕВИХ МЕШКАНЬ.

РАКЕФЕЛЕР КОНФЕРУЄ З МЕЙОРОМ ВОКЕРОМ.

НЮ ЙОРК, 25 травня. — Джан Д. Ракефелер молодший мав двогодинну розмову з мейором Вокером в справі будови на долі міста мешкальних департаментів, призначених для бідного населення. Вложений у ті департаменти капітал не повинен приносити більше як 5% доходу.

ЗАБРАЛИ $27,000 З БАНКУ.

І ТО В БІЛИЙ ДЕНЬ І В НАЙБІЛЬШ ОЖИВЛЕНІЙ ЧАСТИНІ МІСТА.

ІСТ ОРЕНДЖ, Ню Джерзи, 25. травня. — Пять бандитів впали в саме полудне до банку, який находиться напроти двірця Лакаванської залізниці. Місце те відоме з того, що там завжди повно таксівок і великий рух. Та бандити на це не зважали, а впали до банку, перетяли телефонічні получення і на протязі пятьох минут обчистили касу, а забравши $27,000 в готівці, зникли без сліду.

ЗАМОРДУВАЛА З НУЖДИ ТРОЄ ДІТЕЙ.

ЛІБАНОН, Кентоки, 25. травня. — Миссис Меймі Шей Шоф не знала виходу з вічних фінансових клопотів і рішила відібрати життя собі і дітям. Вона перерізала горло трьом дітям, а потім перерізала ще й своє. Знайшли її непритомну й конаючу. Вмираючи, Шоф вказала на діти і просила, щоб їх усіх разом поховати.

ФРАНЦІЯ ГОТОВИТЬСЯ ПЛАТИТИ.

ВАШИНГТОН, 25. травня. — Французький амбасадор Клодель повідомив секретаря стейту Стимсона, що правительство Поанкаре надіється ратифікації довжного договору десь у серпні цього року. Разом із зобовязанням до сплати $4,000,000,000 Франція заплатить відразу $400,000,000 за товари, куплені підчас війни.

НЕ ВИДАДУТЬ ПОВСТАНЦІВ.

ВАШИНГТОН, 25. травня. — Вашингтонський уряд застановляється, що робити з повстанчими генералами й иншими повстанцями, які переходять з Мексика на американську територію. Рішено дозволити їм на тимчасовий побут. По якімсь часі повстанці будуть депортовані до инших країв, але не до Мексика.

Кажуть, що це зарядження відбере охоту мексиканським авантурникам до нових повстань.

ДЛЯ ОХОРОНИ СУБМАРИН.

ВАШИНГТОН, 25. травня. — Пять міноносців перемінено на кораблі, призначені до ратовання затоплених підводних лодок. Кораблі ті будуть розміщені в ріжних стратегічних місцях. Разом з тим розміщено в ріжних пунктах понтони, призначені рівнож до витягання субмарин з води.

СТРІЛЯЮТЬ БАНДИТІВ.

З Софії (Болгарія) доносять, що група бандитів старалась перебратися з Югославії до Болгарії. Довідавшись про це, болгарська влада установила пильну охорону кордону, а особливо мостів. Викривши одну банду на території Болгарії, поліція розігнала її, убивши кількох бандитів. Поранені бандити дібралися до кордону й перейшли на територію Югославії.

ВІДГУКИ ЛИСТОПАДОВИХ ВИПАДКІВ У ГАЛИЧИНІ.

Слідство в справі арештованих за листопадові випадки вже покінчене. На днях доручать їм акт обвинувачення. Розправа відбудеться в червні. У вязниці перебуває тепер 7 осіб: Марія Кравців, Марія Чижівна, Марія Конрадівна, Соня Мойсейович, Евген Сена і двох братів Процишиних.

ПОЇЗДКА КООПЕРАТОРІВ НА УКРАЇНУ.

Гурт українських кооператорів під проводом інж. Павликовського виїхав дня 26 квітня на Радянську Україну, щоби взяти участь у відкритті Всеукраїнського Кооперативного Музею. Деяким кооператорам польська влада не дала дозволу на виїзд, мотивуючи своє становище тим, що вони є лівих переконань.

УКРАЇНСЬКІ ПИСЬМЕННИКИ НА ПІВНІЧНОМУ КАВКАЗІ.

Цього року на Кубані розгорнула роботу українська секція Північно-Кавказької Асоціяції пролетарських письменників. Секція провадить тепер із „Плугом" і ВУСПП-ом переговори про те, щоб група письменників із цих обєднань приїхала до Північного Кавказу.

БЕЗ ОПІКИ.

В селі Коноїдах впала дволітна дитина селянина Слупчака, позоставлена в хаті без опіки, до баняка з кипятком, попарилася страшно і незабаром вмерло. Родичі будуть відповідати перед судом за те, що не донесли про випадок на поліцію і тихцем поховали дитину.

ПЕРЕГОНИ ПІД СУД!

Небаром в суді в Воложині на Виленщині має відбутися суд над учасниками такої події: Підчас лютого морозу селянин Бежевич з Лаздунів заложився з Петром Бугатовим, що той не перебіжить здовж цілого села, довгого на 2 кільометри, в сорочці й босий. Бугатов казав, що перебіжить. Бежевич — що ні, й остаточно Бежевич згодився дати йому кожух в разі виконання закладу. Бугатов пустився бігти, перебіг, але коли упімнувся о кожух — Бежевич ані не думав давати. І тепер Бугатов заскаржив Бежевича до суду.

ІДІОТСЬКИЙ ЗАКЛАД.

12-літний Генрик Свояк з Варшави заложився зі своїм товаришем, що перейде по гзимсі від одного вікна до другого на висоті третого поверху. Коли товариш прийобіцяв нагороду, Свояк пустився йти та нагло нога йому похопзнулася і він гримнув на вулицю. На своє щастя впав так, що зломив тільки руку. Тепер лежить у шпиталі і мабуть, як виздоровіє, вдруге на такий заклад не піде.

ПРИСУД У ТЕРНОПІЛЬСЬКОМУ ПРОЦЕСІ.

В дні 30 квітня запав присуд в тернопільському процесі проти українських селян, обвинувачених за приналежність до комуністичної партії. Помимо того, що акт обвинувачення був побудований виключно на зізнаннях провокатора Юркова, помимо того, що оборонці виказали невинність обвинувачених, їх засуджено: С. Цивінського на 2½ року вязниці, О. Строновича на 15 місяців, Собельзона на 1½ року, Бица на 15 місяців, С. Цивінську на рік, Зазулю на 15 місяців, Д. Цивінського на 1½ року, Замкового, Боднара й Перуна на 15 місяців. Прочих обвинувачених звільнено.

ВІДГУКИ СЕРЕДНОВІЧЧЯ.

Православний митрополит Діонизій видав анатему на відомого діяча української автокефальної церкви православної, А. Річицького. Річицький був противником Діонизія і вів боротьбу за українізацію православної церкви під Польщею. Цілком як в середновіччю.

СМЕРТЬ У ЛИСЯЧІЙ ЯМІ.

Недалеко Тухолі мав місце такий випадок: Лісничий Ковальський враз з кількома гаєвими удався до ліса, щоби відкопати лисячу нору. Як підкоп був уже досить глибокий, — Ковальський всунувся у нього і хотів лиса вистрашити патиком. Та нараз земля усунулась і Ковальського придушила. Його вправді швидко відкопали, але неживого. Лишив жінку і троє дрібних дітей.

РІДКИЙ ШЛЮБ.

В малім місточку Бум, у Бельгії, відбувся шлюб такий, що буває раз на століття. Оцеї три сестри-близнята виходили замуж одночасно. Називаються вони: Осипа, Фільомена і Марійка, а подібні такі до себе, як три каплі води. При виході з костела бурмістр вручив сестрам дарунки від короля бельгійського Альбрехта: по 1,000 франків на початки господарки.

ДОСЯГНЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПЕРЕЇЗНОЇ ОПЕРИ.

На нараді директорів державних оперних театрів вислухано доповідь про діяльність переїзної робітничої опери. Не зважаючи на короткий час свого існування й значні обєктивні труднощі, що їх зустріла на свойому шляху переїзна опера, їй пощастило завоювати широку популярність серед робітничих мас Донбасу та инших промислових районів України, добитися серйозного художнього й матеріяльного успіху й цілком розвязати покладені на неї завдання.

Нарада особливо підкреслила, що переїзній опері пощастило тісно звязатися з професійними організаціями та робітничою масою й завоювати серед трудящих популярність. За минулий рік переїзна опера задовільно звела свій буджет і виконала свій виробничий плян. Найближчим часом українську переїзну оперу поширять новими вокальними й оркестровими виконавцями. Дирекції театру доручено вточнити репертуар на майбутній сезон. На найближчі кілька тижнів переїзна опера їде до Сталіного й на окремі шахти Донбасу.

ПРОТИ ЧАРІВНИЦІ.

В селі Корониче, пов. Барановичі, пішла поголоска, що Розалія Мільчевська є чарівницею, яка відбирає коровам молоко. Отже селяне постановили згладити її зі світа. Кількох відважніщих закралося до її пивниці і у збанки з молоком насипали їй страшної отруї, стрихніни. На щастя Мільчевська, пішовши до пивниці, зауважила, що збанки попереставлювані і боячись лиха, донесла поліції. І тепер шукають за забобонно-божевільними людьми.

ДОЩ З ПЯВОК.

Оноді на місто Кабаліто в Аргентині підчас бурі впав правдивий дощ пявок. Люде почали учених допитуватися про його причину і виявилося, що воздушна труба переходила через одно багно, повиривала всю осоку, „випила" в богатьох місцях багнисті бажури і от пявки після кількасот кільометрової подорожі впали на місто.

СУД СОЛОМОНА.

Один мешканець Тунісу купив курку, а другий яйця і посадили її в тім намірі, що курятами поділяться по половині. Нещастя хотіло, що з яєць вилізло непаристе число курят і спільники сварилися день і ніч. Вкінці удалися до самого бея Тунісу, щоб він розсудив справу, а який щоденно від 10-ої рано судить до полудня публично своїх горожан. Коли оба противники зголосилися зі своїми жалями — бей був трохи в клопоті. Та не думаючи довго, казав забрати курку і курята свому кухарови, а обом спільникам казав дати по 25 буків за те, що сварилися за дурницю.

ПРИПАДОК — ЧИ ЧУДО?

Віденські часописи оповідають слідуючу подію: Родина купця Колінського ще 1914 році утікла перед Москалями зі Львова до Чехословаччини. В часі втечі 6-літний синок Колінського загубився і за ним надаремне шукали. Тимчасом його найшли старшини військові зголодженого при дорозі і віддали до захисту, де він під назвиськом Крігер виріс на дужого молодця і покінчив торговельну школу. Оноді Крігер поїхав до Праги і пізнав там гарну дівчину. Обоє покохались і задумувалися побратися. Та ось кілька днів тому у розмові зі своєю коханою завважив він, що вона має на шиї такий самий медалик Пречистої Діви, як він, і навіть з такими самими буквами. Обоє зацікавилися тим, почали доходити причини і на диво дізналися, що вони — брат і сестра. І так медалик не допустив до родинної трагедії.

З ЧЕРНОВЕЦЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ.

В черновецькій міській раді при буджетовій дебаті вніс протест радник О. Купчанко проти цього, що в міських школах ще й досі нема науки української мови. Він сказав: „Українське населення платить таксамо податки на удержання народних шкіл, а що за вислід? Негативний, який зводиться до того, що ми маємо безхосенний обовязок посилати 8 років наші діти до шкіл, щоби зробити там з них по укінченім шкільнім обовязку вишколених анальфабетів". Тому отже голосував проти буджету.

ХОРВАТИ ВИСАДЖУЮТЬ МОСТИ В ЮГОСЛАВІЇ

ВОНИ РОБЛЯТЬ ЦЕ НА ЗНАК ПРОТЕСТУ ПРОТИ ДИКТАТУРИ КОРОЛЯ. СТАРАЮТЬСЯ ПЕРЕШКОДИТИ ПРИЇЗДОВИ КОРОЛЯ В ХОРВАТІЮ.

ЗАГРЕБ (Югославія), 25. травня. — Трапився вже третій випадок висаджування в повітря залізничих мостів в Хорватії. Цим разом хорватські революціонери висадили залізничий міст на лінії Ліш-Загреб. Кажуть, що це зроблено на знак протесту проти приїзду до Хорватії диктатора-короля, який плянував навістити цю неспокійну частину свого королівства.

Підчас Великодних свят висаджено 5 травня міст біля хорватського королівського замку Белїє, коли туди приїхав король на короткий побут. Тоді влада цей вибух пояснила випадковим вибухом у скелях, де ламають камінь, хоч у той святочний день жадних робіт там не було.

Пять днів пізніше висаджено міст між Загребом та Бржежовічами, де знаходиться палата загребського архиепископа. Король Александер плянував підчас свого відвідування замешкати в тій палаті.

Повідомляють, що король занепокоєний цими висаджуваннями мостів, але премієр-міністер, генерал Живкович, умовляє його не звертати на це уваги та конче поїхати до Хорватії. Він думає, що цим приверне симпатії Хорватів до короля тa зменшить революційний рух, що все зростає в Хорватії.

ХТО ПЕРЕМОЖЕ?

ДУМАЮТЬ, ЩО КОНСЕРВАТИСТИ СТРАТЯТЬ ПРИ ВИБОРАХ ПЕВНУ СКІЛЬКІСТЬ МАНДАТІВ, АЛЕ ЛИШАТЬСЯ КОНТРОЛЮЮЧОЮ ПАРТІЄЮ.

ЛОНДОН (Англія), 25. травня. — Лишився тиждень до парляментарних виборів і тепер усі журналисти та політики починають вгадувати, котра з партій остане при владі на слідуючі чотири роки. Найбільше схиляються до того, що залишаться консерватисти, хоч вони можуть стратити до яких 100 парляментарних мандатів.

Консерватисти мають тепер абсолютну більшість над всіма партіями. Ця більшість виносить 200 мандатів. Коли вони знову повернуться до влади, то зовнішня політика Англії буде далі тасама, себто будуть проти визнання радянського уряду, а за тісним співробітництвом з Францією.

СПРАВА „ГРАФА ЦЕПЕЛІНА".

ЩЕ НЕ ЗНАЮТЬ ПРИЧИН ЗІПСУТТЯ МОТОРІВ. НЕ ВІДОМО, КОЛИ ПОЛЕТИТЬ ДО АМЕРИКИ.

ФРІДРІХСГАФЕН (Німеччина), 25. травня. — Фаховці висловлюють три здогади щодо причин зіпсуття моторів. Кажуть, що причиною цього нещасливого випадку може бути те, що дванацять циліндрів моторів були злучені, щоби побільшити силу, але вони не видержали великого напруження. Друге, можливо, що мотори вже вироблилися, хоч вони працювали всього 900 годин, замісць розрахованих 2,000. Третя причина може бути та, що осі, які вироблилися підчас попередних летів, перед останнім летом до Америки були невдало полагоджені. Всеж іще й досі докладно ніхто не знає про причини зіпсуття моторів.

Ще не відомо, коли знову вилетить „Граф Цепелін" до Америки, а тому вже багато пасажирів відмовилося чекати його лету та поїхали до Америки морем.

КУДИ ВЖЕ ЦІ ДОЛЕТЯТЬ?

ПОЛЬСЬКІ ЛЕТУНИ ГОТУЮТЬСЯ ЛЕТІТИ З ЕВРОПИ ДО АМЕРИКИ. МАЮТЬ ЛЕТІТИ НА ГИДРОПЛЯНІ.

МІЛЯН (Італія), 25. травня. — Літак „Польонія", на якому хочуть летіти польські летуни з Европи до Шикаго, вже зовсім готовий до лету. Тепер летуни інтензивно тренуються для лету. Капітан Кліш буде пільотом, а капітан Ковальчук навігатором. Останній тепер спішно вчиться в італійських військових летунів навігаційної штуки, особливо, як користуватися компасом.

Вони думають летіти з Медіоляну до Даблина в Ірляндії, а звідти до Шикаго.

ПРОТИ ДОГОВОРУ З ПАПОЮ.

ІТАЛІЙСЬКИЙ СЕНАТОР ВИГОЛОСИВ ПРОМОВУ ПРОТИ УГОДИ МУСОЛІНІЯ З ВАТИКАНОМ.

РИМ (Італія), 25. травня. — Перший раз у фашистівському сенаті Італії залунало вільне й сміливе слово критики поступовання Мусолінія. Сенатор Бенедітто Кроче, фільософ, що довго був в опозиції до фашистів, виступив проти договору з Ватиканом.

Він говорить, що італійська держава скоро попаде під контролю Ватикану, тому італійські діти будуть виховуватися в єзуїтському дусі, а населення буде змушене читати лише ті книги, що дозволить йому Ватикан. Фашисти-сенатори не давали говорити Крочеві.

АМАНУЛА ЇДЕ В ЕВРОПУ.

СИМЛА (Індія), 25. травня. — Аманула остаточно вирішив більше не старатися повернути собі трон. Він тепер вибирається зі своєю дружиною та братом в Европу, де думає оселитися на стало.

ПОВСТАННЯ В ПЕРСІЇ.

ТЕГЕРАН (Персія), 25. травня. — Заворушення в Афганістані знайшли собі відгук у Персії. Племя Каш Гей повстало проти центральної влади. В провінцію того племени, Шірас, правительство вислало регулярні війська й покищо це повстання трохи вгамовано.

„SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 6, 1911, under the Act of March 3, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.		ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

Телефон „Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Союза: 1838 Montgomery.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

КУ-КЛАКС-КЛЕН, КОНСТИТУЦІЯ Й ВИБОРЧА ҐЕОМЕТРІЯ

Здавалосяби, що ненависть до так званих чужинців, себто іміґрантів, яку в повоєнний час зі спеціяльною пильністю плекали спеціяльні крикачі, пропала зі занепадом воєнної горячки та з поворотом до мирних відносин. Що так воно не є, видно з резолюції сенатора Секета зі стейту Кентокі, яку він предложив у конґресі про новий розділ конґресових округів.

Після сього проєкту, „чужинців" малосяби не брати під увагу підчас нового розділу конґресових округів. Значить, округи малиби бути розділені тільки на основі числа американських уроженців; „чужинців", себто натуралізованих горожан, просто треба вважати за неіснуючих.

Вислід ухвалення такого закона бувби той, що тисячі „чужинців" голосувалиби, але їх голоси не малиби рівної сили з голосами американських уроженців.

Сенатор Секет виходить із заложення, що „чужинець", який сюди прийшов та став добровільно американським горожанином, не є таким добрим горожанином, як той, що тут уродився та став горожанином без ніякого заходу зі своєї сторони.

Подібні погляди не такі дуже рідкі. Нема саме нічого лекшого для людини, що боїться другої, як потішати себе, що вона краща від другої. Нема нічого лекшого для того, хто має силу, як надуживати сеї сили. Ославлена була злою славою свого часу австрійсько-польська ґеометрія виборча, що позбавляла голосу міліони Українців при помочи шахрайського викроювання виборчих округів. Виборча ординація Польщі теж опирається на подібнім політичнім обманстві.

І тому власне вразити мусить усякого, що такі політичні обманства, яких в Европі допускаються тільки держави того рода, що Польща, малиби бути перещіплені до Америки.

На її славу треба сказати, що заходи загорілих ненависників „чужинців" не находять у конґресі великого послуху. Коли Секет і товариші покликалися на ненависть до „чужинців", яку мали відчувати „батьки краю", то їм сейчас відповіджено гідко й достойно через вказанне на постанову американської конституції, яку виробили власне ті „батьки краю", а котра ні словом не говорить про ріжницю між американськими уроженцями та натуралізованими горожанами, а сенатор Ванденберґ з Мишиґена, який стоїть на чолі комітету для розділу округів, просто напятнував проєкт Секета як противний конституції.

Василь Бобрів.

РОЗРІШЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ПИТАННЯ ПО МОСКОВСЬКОМУ

I.

Від якогось часу московські передові кола, як соціял-демократи та соціял-революціонери пробують найти тую приманку, на яку можнаби було піймати українську рибку. Російські патріоти шукають способу, через який вони моглиби договоритися з Українцями про майбутній устрій якоїсь будучої: чи СССР чи Росії. Розуміють, видно, Москалі, від крайних правих монархістів до найлівіщих червоних, що поліційними мірами Україну при Московщині не задержиш; значить, треба винайти щось нового, що далоби змогу й надалі держати Україну московською кольонією.

Москалі добре розуміють, що коли Україна стане цілком незалежною, то тоді їм не зискати з нашого народу нічого; а як удасться затримати Україну бодай у конфедеративному звязку, то ще є надія, що Московщина не перестане бути Росією.

Але тимчасом український рух набрав таких форм, що говорити про автономію, або навіть і федерацію за пізно. Самостійницька ідеольоґія яскраво себе означила й прищепилася до українського народа. Вона й витворила „китайський мур" до будьякої „мирної" згоди з північними „братами-словянами".

Отже очевидна річ, що має прийти до нової війни між Українцями і Москалями. Москалі видно не сподіваються перемоги, коли пробують напускати політичного туману, з розрахунком найти зпоміж Українців собі помічників у недопущенню до самостійности України.

Таким туманом безперечно є так звана „Ліґа Сходу", про яку вже писалося нераз. Ця нова ще інституція повстала завдяки заходам частини московських соціялістів-революціонерів. Але ес-ер Чернов і кумпанія, не одні на цьому полі. Обізвалися і соціял-демократи цілком на инший голос. З менчим ризиком, але з більшою надією на успіх. Та взагалі кожна московська партія або угруповання не спить і шукає способу „загнуздати" „непокорних хахлов".

Українська справа мулить їм очі, а як її здихатися, працюють над тим „видающіеся уми" колишньої імперії й політичної еміґрації, котра знова попала на еміґрацію. Чия теорія покажеться життєздатною, покаже майбутнє, а покищо московські ес-деки виступили з офіціяльною програмою щодо національного питання на території колишньої царської Росії.

II.

Перше ніж торкнутися самої програми, треба пригадати, що московські монархісти майже отверто шукають порозуміння з Поляками в цілі союзу проти України.

Червоні вже давно, ще з часу підписання миру в Ризі, вступили в союз з Поляками, одержавши змогу побити українську армію; Поляки-ж пособили червоним Москалям добити тую армію в таборах. Тепер і праві Москалі шукають згоди, щоби могти у майбутньому накласти лапу на українські землі. Період „усовіщувань" минув. Українці не вірять московським обіцянкам та речам. Крім того 1919—1920 роки наочно доказали, чого хочуть Москалі.

Тепер соціял-демократи виступають на сцену зі своїм туманом, позиченим почасти у президента Вилсона та перепозиченим у Керенського з 1917. року. Туман цей досить прозорий, а називається „самоопредѣленіем вплоть до отдѣленія". Але поруч цього, визнання таких держав, як Фінляндія, Латвія, Естонія, Литва, Польща та Грузія відкриває дійсні думки московських соціялістів. Признанням цих новоутворених держав Москва хоче купити їх невтральність, що найменче, а то й союз у поборюванню України.

Пункт другий „плятформи" Центрального Комітету Російської Соціял-Демократичної Робітничої партії так і говорить:

„РСДРП виходить від признання цілковитої незалежности й державної суверенности новоутворених держав в їх сучасних границях (Фінляндія, Естонія, Латвія, Литва і Польща) і бореться проти усякого посягання на їх самостійне життя, так само, як і проти всіх спроб насильного відірвання нових частин"...

Отже й дурень зрозуміє, що Москалі, забезпечуючи недоторканість згаданих держав, параліжують можливий союз України з ними. Ціль досить яскрава: ізолювати Україну від союзників, навіть від Грузії, яка найбільше близька Україні.

А для того, щоб Грузія певно не пішла з Україною, для неї московські соціялісти уклали спеціяльний пункт:

„РСДРП вимагає виводу армії з окупованої Грузії і дати цій країні можливість дійсного вільного демократичного самовизначення".

Як бачимо, Грузія окупована, а Україна ні. Про Україну „програма соціялістів" навіть не згадує.

Таким чином Москалі не забувають за нас і стараються приготовитися, щоби в момент розпаду СССР оказатися не на полях обороняючих Московію, а наступаючих, і в першу чергу на Україну.

Думають: хто наступає, той бє.

* * *

Ми, Українці, повинні параліжувати всі ці заходи Москалів й готовитися до майбутньої, може й недалекої війни. Всю нашу істоту мусить переняти національне чуття. Не дивитися нам на те, що його називають шовінізмом.

ПОЛЬСЬКІ ШКІЛЬНІ МЕТОДИ У СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ

(Звідомлення Українського Пресового Бюра при студентській громаді у Львові).

I.

Польський уряд і польська преса стараються усіми можливими засобами успокоїти прилюдну опінію і переконати так своє громадянство, як і заграницю, що загал українського населення бажає згідної співпраці з польським, та разом з польською суспільністю бажає розбудови існуючої польської держави.

Брехливість цеї тези виявляється в теперішних умовах на кожному кроці, але польська преса консеквентно промовчує всякий загального характеру прояв українських ірредентистичних змагань, поступаючи, очевидно, після вказаних виразно інструкцій, а з другого боку не забуває при кожній нагоді голосно фабрикувати всякі „докази льояльности" „рускей людносці". Очевидно, що до такої фабрикації найкраще надаються ріжного рода державні свята, яких там протягом року є поважна кількість. Аранжовання при таких спосібностях ріжних чолобитних депутацій, зложених з темних типів нашого населення має у нас вже свою історію, але найтраґічнішим є факт, що до ґльорифікування польської державности силується на наших землях в першу чергу шкільну молодь, якій грозять уже заздалегідь в разі спротиву рядом дисциплінарних кар. Учительський збір у наших школах в більшости випадків не тільки виконує сліпо накази польських шкільних властей, але витворює ще серед молоді стан духової депресії, представляючи їй всі можливости і консеквенції „нерозважних кроків".

На терені польської держави особливою опікою влади тішиться свято імянин Й. Пілсудського (19 березня). В цей день у кожній школі відбувається богослуження за многолітствіє маршала, а відтак святочна академія, на якій обовязково треба співати польські леґіонерські пісні. Українська молодь відрухово протиставиться тим наказам, в яких свідомо понижується нашу національну гідність, і реаґує на видавані дирекціями розпорядки очевидно своїми способами.

Минулого року проваджено до церкви на це свято нашу львівську шкільну молодь під сильними відділами поліції, яка зараз-же на місці арештувала тих наших студентів високих шкіл, що причинились до розбиття цього шкільного походу. На цьогорічне свято Пілсудського замітними були особливі приготування поліції не тільки у Львові, але й на провінції. У відповідь на острі зарядження властей наша ґімназійна молодь збойкотувала зовсім свято. Учні тернопільської і станиславівської ґімназій в означений день не прийшли загалом до шкільних будинків. До того вибито у станиславівській ґімназії усі вікна в вечер перед святом, які були рясно ілюміновані і наліплені польськими наліпками. В обох ґімназіях зараз-же начато острі доходження серед учеників. На основі останніх вісток директор станиславівської ґімназії Д. Джердж, відомий зі своєї правовірности до польського режіму, поспішивсь уже з драконським засудом „непослушної молоді". (Як доносять, виключено трох учеників з 8-ої кл. на місяць перед матурою, а усім прочим присуджено карцер, неоправдано по 5 годин та занотовано на свідоцтвах зле поведення, учні 8-ої кл. одержуть крім цього ще й „невідповідне поведення" на матуральних свідоцтвах, рівнож знесено усі звільнення від шкільних оплат).

У Львові жіночі середні школи також збойкотували це свято. Є вони на загал заведеннями приватного характеру, отже грозять їм лише консеквенції у дальшій черзі (відібрання права прилюдности). Підчас „поранку" в мужеській Академічній ґімназії у Львові кинув котрийсь з учнів на салю смердючу петарду. При цій спосібности присутні счинили паніку, мовляв, що „хтось бє" (маючи на увазі події минулого року), причому упав навіть один стріл, та як позбігали з другого поверха, замітили, що всі виходи ґімназії обсаджені поліцією і військом. Поліція привернула з витягненими револьверами (!) учнів назад до збірної салі, перевела докладку особисту ревізію, відтак уставила їх у двоpяд і під своєю охороною відпровадила до церкви з наказом молитися за маршала Пілсудського...

За піднесену паніку в салі розвязала шкільна кураторія три найвищі кляси в ґімназії, проти чого вже внесли родичі гострий протест. Усіх цих учеників, які стояли довколе місця, де впала смердючка, без доказу вини видалено з ґімназії. Рівнож слід підмітити, що учеників, які не бажали йти в церкву і старались по дорозі втекти, поліція переловлювала.

По останньому звідомленню — поліція разом з сенатом польських високих шкіл у Львові розвязала „Українську Студентську Громаду у Львові".

Представлене вище варварське поступовання польських властей у відношенню до середньошкільної молоді є здається під сучасну пору унікатом в цілому культурному світі.

II.

З польського раю.

Галицька земля щораз більше нагадує вулькан, котрий грозить вибухом і знищенням усього того стану, який триває досі.

Останніми часами згинув у вуличній боротьбі, яка вивязалась між членами УВО і поліціянтами, бл. п. Ярослав Любович, студент II. р. прав.

Його похорон мав відбутись в суботу, 9. березня ц. р., о годині 3-тій пополудни.

Однак, передбачуючи, що похорон стане одною великою маніфестацією українського громадянства, поліція тайком похоронила тлінні останки бл. п. Я. Л. вже о годині 11. ранком.

О год. 3. попол. однак згромадилися товпи українського громадянства на означеному місці, бажаючи віддати останню прислугу новому героєві. Тритисячна маса народу живо коментувала небуденну поведінку поліції.

Самочинно уставився похід, який лавою рушив у напрямі цвинтаря, щоби на гробі зложити вінки і відправити панахиду.

В міжчасі однак прийшли сконсиґновані відділи пішої поліції, які старалися біля брами цвинтаря здержати похід, так що лише незначній частині удалося дістатись на свіжу могилу.

Щоби розіґнати похід, кінна поліція, що саме наспіла у сю пору, припустила шаржу, ранячи богатьох учасників походу та тратуючи жінок і дітей. Дикі герці поліції тривали більш години.

Числа ранених годі устійнити, бо заосмотрювали їх приватні лікарі, а це з того згляду, що зголошуючихся на поготівля ратункове поліція сейчас арештувала.

Тимчасом на цвинтарі частина походу даремне ждала на могилі на других. Вкінці приступлено до торжественної відправи.

Поліція однак не пошанувала релігійного обходу і не завагалась перед профанацією цвинтаря. Тільки рознеслися перші звуки панахиди, як поліція приказала хорові сейчас розійтися, рівночасно старалася розіґнати присутніх, бючи їх прикладами крісів з наложеними баґнетами.

І тут герці поліції тривали цілу годину.

Під замітом „ґльорифікації бандита" арештовано на цвинтарі 20 учасників (студентів і студенток), які сидять тепер по слідчих тюрмах.

Українське громадянство доказало ще раз, що всякі нісенітниці й експортові інформації польської преси на тему польсько-українського згідного співжиття є брехливою видумкою і про таке співжиття не може бути навіть мови.

ПОШУКУЄМО 46 УКРАЇНЦІВ З $100.

УКРАЇНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ КРУЖОК ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ГР.-КАТ. ЦЕРКВІ В МІКІЗ РАКС, ПА., ІСТНУЄ ЗАЛЕДВИ ПІВ РОКУ І МАЄ НАРАЗІ ВСЬОГО 32 ЧЛЕНИЦЬ, АЛЕ ЩО В НІМ ГУРТУЮТЬСЯ ПАТРІОТИЧНІ УКРАЇНСЬКІ МАТЕРІ, ТО Й ПОСИЛАЄ ВІН ДО ОБЄДНАННЯ (P. O. BOX 411, PHILADELPHIA, PA.) СВОЇХ $100 ЯК ЖЕРТВУ НА БУДОВУ ДОМУ УКРАЇНСЬКИХ ІНВАЛІДІВ У ЛЬВОВІ.

БО ХТОЖ КРАЩЕ МОЖЕ ВІДЧУТИ ДОЛЮ НАШИХ НЕЩАСНИХ ІНВАЛІДІВ, ЯК НЕ УКРАЇНСЬКА МАТІР? ТОМУ УКРАЇНСЬКА МАТІР ПОВИННА ВЗЯТИ В СВОЇ РУКИ ДАЛЬШУ ЗБІРКУ НА БУДОВУ ДОМУ ІНВАЛІДІВ, ЩОБ ДОВЕРШИТИ РАЗ ПОЧАТЕ, ВЕЛИКЕ Й БЛАГОРОДНЕ ДІЛО.

ЗА ЖІНОЧИЙ КРУЖОК: К. САБАТ, предсідателька; А. КІНАЛЬ, касієрка; А. КОЗАК, секретарка.

В. БУДЗИНОВСЬКИЙ.

ГЕТЬМАНСЬКИЙ СУД

(Історична повість).

(42)

Ага! І сей прийшов сюди на балачку з гетьмановою. Цікаве, чи вони вже бачилися, і чи то вона справила його сюди? Мабуть, що так.

Кравчук пірнув у кущі, та обійшовши лавочку, закритий цвітом і зеленню задержався три кроки за черцем. По хвили надійшла гетьманова. Кравчук чув цілу її розмову з черцем. Коли допевнився, що Тодір і його пізнав, рішився спасти себе і жінку, вбиваючи одинокого живого, що знав їх тайну. Зараз таки вигадав для себе оправдання. Загадав сказати Тимошеви, що чернець хотів гетьманову знасилувати. Він, будучи слугою гетьмана, був обовязаний спасти гетьманову і злочинця на місци скарати.

Тодір бувби погиб з його руки, бо такого наскоку не сподівався. Але за Кравчуком стрибнув Татарин, що за ним слідкував і в кущах весь час стояв за його плечима. Ще заки Кравчук встиг втопити залізо в грудь Тодора, Татарин вхопив його за ковнір, і так сіпнув до себе, що Кравчук впав горілиць на землю, Татарин на нього, вхопивши його за горло. Одночасно з бічних кущів вискочив Тиміш і також звалився на Кравчука. Татарин свиснув і в тій хвили навкруги них стояли вартові, готові слухати приказів. Кравчука, лежачого на земли, звязали. Гетьманова стояла непорушно, впяливши очи в Кравчука, неначе питаючи, що їй діяти.

Кравчук, радше Карпюк не довго думав, як йому поводитися, щоби спасти, як не Олену, то бодай себе самого. Не сумнівався, що про нього і про Олену знає Тодір, вже знає й Тиміш, та що далі грати комедію невинного Кравчука не було би добре. Він звернувся до Тимоша з запитом:

— Яким правом, пане полковнику, вяжете мене? Я вас не займав. Я лиш з отсим старим ворогом моїм, Тодором Медвином, маю давні порахунки. Яке вам діло до того?!

— То ти... рахуватися з Тодором... лізеш в ночи... вікном... до спальні гетьманової? — Тиміш цідив, позираючи на Карпюка, то на Олену. — Ти може гадав, що там є твій воріг Тодір?

Олена ще більше поблідла. Вона й не подумала, що Тиміш знає вже й ту її тайну. І для Карпюка було се великою несподіванкою. Але він зараз похопився. Він знав, що тут вже не можна перечити, ні викручуватися, ні оборонити Олену. Знав, що спасти міг би може лиш себе самого, і тільки обстоюючи своє право. Він відповів різко:

— Пан полковник хіба не заборонить мені ходити до моєї власної жінки, з котрою перед Богом і перед людьми звінчав мене православний піп! Олена, моя жінка. Чуєте? Моя!

— Я знаю, що вона — жінка гетьмана.

— Гетьман хіба не знав, що вона вже має мужа... мужа, котрий ще не вмер. Не я підсунув її гетьманови. Не я винен, що гетьман був такий необережний. Якби він тут був, то відпустивби мене разом з моєю жінкою.

Тиміш звернувся до вартових:

— Розділити їх, так, щоби між ними не було балачки. Ми зараз вернемо.

Тиміш, Тодір і отаман вартових пішли до хати, до Данила. Тиміш промовив:

— Тепер ще лиш знайти би украдений боклаг золота, або доказати Карпюкови, що то він вкрав. Як се зробити?

Татарин, котрий про се вже мав свою думку, сказав:

— Я панови полковникови вже згадав був, що в однім місци саду Карпюк вертів палицею в земли. Щось там в тій земли мусить бути закопане. Хібаж не собака... Я знаю місце. Ходім подивитися.

До сказаного Татарином Тиміш додав:

— Карпюк закопав, Карпюк нехай викопає. Нехай також Олена буде при тім. Зараз покажеться, чи вона й тут є спільником.

Всі четверо вернули до саду, Татарин з заступом в руці. Пішли за Татарином на місце в кущах під плотом саду. Тиміш приказав привести сюди Карпюка і гетьманову. Дав Карпюкови заступ і показуючи на місце, крикнув:

— Копай!

Карпюк затрусився і люто глянув на Тимоша. В душі закляв:

— Ся собака вже й се знає! Мабуть хтось підглянув, як я закопував. Або знається з самим нечистим... Годі грати комедію, неначе би не знав, що тут щось закопане. Треба гетьманову цілком жертвувати і спасати себе її коштом.

Рішившися на таке, спитав задирливо:

— Чому я?! Або то мої скарби? Я закопав для гетьманової, на її приказ. Досить того, що закопав. Як їй скарб тепер потрібний, то нехай сама відкопує, або прикаже своїй службі.

Гетьманова, чуючи таке, остовпіла. Кравчук до послідної хвилі не сказав їй, що скарб вже обікрав і добичу закопав тут. Зробив се без її відома і тепер всю вину валить на неї. Нею заволоділа розпука і лють. Вона аж крикнула:

— Тут мої скарби?! Мої невеликі скарби в Чигирині. Тут в Суботові не маю нічого... ні пилинки срібла.

Коли Карпюк не рухався, Тиміш крикнув ще раз:

— Копай!

(Далі буде).

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Ювилейний концерт братства св. Володимира.

Минулої неділі братство св. Володимира обходило річницю двайцятьпятьлітного істнowання. Ювилей вшановано концертом, в який входили виконання Українського Хору під управою п. Онуфрика, скрипкові соля п. Чосника та вокальні соля п. Зазуляка і панни Білоруської. Вступне слово виголосив полковник Коновалець, бувший командант Січових Стрільців, який недавно прибув до Америки. Він передав привіт від тих заокеанських братів, які не погоджуються з чужинецькою окупацією на наших землях і боряться проти неї всіми силами. Далі коротко начеркнув важке положення наших земель, що розшарпані поміж чотирма окупантами, а які ми можемо й мусимо визволити й зєднати в одну незалежну, соборну українську державу, напружуючи всі моральні і фізичні сили, які є до розпорядимости нашої нації. Велику ролю у визвольних змаганнях може відограти наша еміграція в Америці, яка користується повною свободою і є красше забезпечена матеріяльно. Українці не є перші, що звертаються за поміччю до американських братів. Другі народи, як Ірляндці, Чехи, Поляки те саме робили і щедра поміч, якої уділила їм тутешня еміграція, заважила у великій мірі в здобуттю їх незалежности, а подекуди була навіть рішаючим фактором.

Накінець він закликав присутних піти шляхом других народів, натякнув на наші тутешні файти, які в дечому можуть бути і корисні, бо дорогою тертя двох противних поглядів вилущується правда й твориться певного рода контроля загалу. Однак ті файти треба все підпорядкувати загальній справі, справі, в якій ми мусимо всі лучитися і співпрацювати, без огляду на наші партійні погляди, коли хочемо здобути самостійність і стати поруч з другими культурними народами.

Предсідатель подав короткий перегляд розвою товариства за час його істнування, в якім представив постепенний зріст їх товариства не лишень в майні але й у членах, яких згуртувалося нині біля згаданого братства поверх сто шістьдесять.

Концертові точки випали вдоволяюче, а деякі зовсім добре.

Хор відспівав найкрасше оба гимни. В других піснях слідне було солідне підготовання, однак через нерівність голосів пісні не вийшли так, як повинні. Мужеських голосів рішучо було замало. Бо хоч серед тенорів і басів були сильні поодинокі голоси, однак їх було замало, щоби осягнути спільність гармонії. Це ярко відбивалося в стишених нюансах пісні. Найслабше випала „Ой дівчина Уляна". Це веселенька пісня, якої краса у великій мірі залежить від скорого, безперервного виконання. Довші павзи поміж поодинокими строфками псували ефект.

Прекрасно вивязався зі всіх точок наш звісний скрипак п. Чосник. Прихильні критики американські і українські не псують того молодого талановитого артиста. Він кождий раз виступає з чимсь новим, красшим, більше захоплюючим. Його виконання сольо дуету „В гаю зеленім" було дійсно майстерним.

Приємною атракцією цього концерту були сопранові соля панни Білоруської. Ця молода, ще мало відома нашому громадянству співачка орудує гарним ліричним сопраном, який ми на будуче бажалиби почути частійше.

Гром. Зазуляк виконав свої точки як звичайно добре, на жаль, тонкість виконання в більшости пропада в неакустичности концертової галі.

В цілости концерт залишив миле враження.

Гість.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

„Запорожець за Дунаєм" в малоросійському виданню.

Не варта булоб про се писати, бо малоросів нам не навчити, ні до їх розуму промовити.

Але все таки годі мовчати. З розкидок довідалися ми, що „Филаделфійська Театральна Трупа" відіграє в вівторок, 14. мая 1929, в українській галі на Френклин вул. українську оперету „Запорожець за Дунаєм".

І треба признати, що на папері досить добре виглядало, хоч, розуміється, вдаряла відразу відсутність імени „український". Я вірю, що багато людей далось зловити на гачок, думаючи, що то грає якась українська група. Тим більше, коли на летючках можна було побачити імена таких, котрі, здавалось, зачисляють себе до свідомих Українців.

Якеж велике розчаровання стрінуло мене, коли я прийшов на галю в час вистави. Правда, я прийшов пізніше, та, як виявилось, я зробив добре, бо заощадив собі своїх нервів.

Те, що я бачив, було для мене досить, щоб зрозуміти, до чого доходить темнота забитих малоросів. Представлення було відігране групою малоросів, що гуртуються при одній із москвофільських церков.

Аматори не тільки що не відіграли своїх роль як слід, але ще й перекручували та повикидали поодинокі вирази і пісні із штуки.

В першу чергу повикидали імя Україна й український. Приміром, там, де треба було співати „Україно, Рідний Краю", аматорка співала „Земля наша, рідний краю". Представляю собі, що слово „Україна" булоб застрягло їй у горлі, як би була його вимовила.

А Турки, що прийшли повідомити Івана Карася, що він вже більше не Іван, а Урхан, то так його повідомили: „Ну, віділ, слушай, ти уже больше не Іван, а Урхан"; а ще коли додати, що оті Турки були повбирані як якісь московські монахи, то тоді матимемо правдивий образ отої малоросійщини.

А роля запорожця Карася! Не можете собі уявити, як вона була відіграна. Запорожець представляв собою не то Хінця, не то уральського козака. Замісць козацького чуба отой аматор надів хінську перуку із довжезною косою; замісць козацьких шараварів, надів якісь червоні російські „галіфе", чоботи високі, а сам вганяв, як „пиндик" по сцені. Дослівно, як пиндик, що то не може на одному місці встояти і тому вганяє, як бішений.

Дочекався наш Карась: замісць Турком стати, став Хінцем.

Знова Одарка виглядала молодша від Оксани. Та щеб її можна було стерпіти на сцені, колиб не кричала до отого Хінця: „подожді, подожді". А як заспівали дуета, отой Хінець з Одаркою, їй-Богу, не можна було розібрати ні слова. Про гармонію й мови не могло бути.

Потім гуртові сцени. Дівчата ще були повбирані як-так, зате козаки були в російських „зіпунах" чи може в кавказьких бурках, сього я вже не второпав. Не хотілосьби зовсім згадувати про гуртові сцени, та власне в них виступали оті люде, про котрих я вже згадував, що причисляються до свідомих Українців. Вони, отсі „свідомі" виводили танці в гуртових сценах. Імен отих танцюристів не подаю, бо вважаю, що вони зробили помилку, виступаючи з малоросами і вже зрозуміли свій блуд та переконались, що не з малоросами їм доробитись. Все таки про виконаннє танців треба згадати.

Про сі танці вистарчить лише сказати, що дівчата танцювали присюди, що робило враження, що чоловік находиться в якійсь коршемній норі. Погано сі присюди виглядали під кождим оглядом.

На галі було повно дітей і підростків і я певний, що то власне було все, що вони винесли із того представлення. А ще треба згадати, що батьки декотрих танцюристів були на галі. Мали вони чим погордитись.

І оттакі танцці виводять тоді, коли під боком мають національно славного танцюриста й учителя танців, українського балетмайстра Василя Авраменка.

Кілька разів вони виступали з отими поганими присюдами, закінчуючи все те пяним вигуком з піднесеними вгору руками.

Щодо публики то вона складалась у більшости із малоросів. Але не бракувало й декого з нашої інтелігенції. Не знаю, чи та інтелігенція дала себе також зловити на гачок, чи просто пішла там тому, бо в тім представленню грав їх товариш по професії. Отсей власне чоловічок вивів так знаменито отого хінського козака. Не знаю, чи їм приємно було дивитись на інтеліґентного малороса та прислухуватись, як плюгавлять українське імя.

Ще я бачив на галі редактора „Америки". Можливо, що він там прийшов із газетярського обовязку, але я ще не бачив ніякої згадки про виступ „Филаделфійської Театральної Трупи" в часописі „Америка". Але кінчу тим, що вже прийшла пора, коли нам треба знати, що своє, а що чуже. Треба вже раз навчитись шанувати свою національну честь, навіть і тоді, колиб особистий бизнес на тім трошка потерпів. Бо хто себе не шанує, того ніхто не пошанує.

Тим нашим, що виступали на сцені із малоросами, помагаючи їм осмішувати наше імя, треба рівнож зрозуміти, що таким поступком вони наносять шкоду не лише собі, але й цілій українській громаді в Филаделфії.

Українець.

—o—

БОФАЛО, Н. Й.

Не треба відтягувати проголошення збірок.

Свого часу у нас гостив делеґат Рідної Школи, що говорив на вічу за допомогу Рідній Школі. На тім вічу був спеціяльно вибраний предсідатель та два писарі. Всім учасникам і громадянам того віча цікаво прочитати в ґазеті звіт про те віче, щоби дізнатися, яка сума грошей була на ньому зібрана та куди й коли вони відіслані.

Я тут не хочу нічого злого сказати, але ми вже так звикли, що все, що робиться у нас, завжди ставиться під контролю громадянства, не лише для самої контролі, але й для того, щоби ними подавати приклади, як треба робити народньо-громадську роботу.

Так само й комітет, що зайнявся збіркою коляди на Рідну Школу, й досі не оголосив свого звіту, а це знову в життю наших громад не практикується. Таке довге неоголошування звітів викликає непотрібні розмови та пересуди, чого завжди треба уникати, бо це зменшує жертвенність наших громад та поодиноких громадян.

Сподіваюся, що наші Бофальці нарешті дадуть допись в газеті й тим заохотять наше громадянство й далі бути жертвенним.

Громадянин.

—o—

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Свято Шевченка.

Дня 28 травня с. р. міннеапольська громада обходила торжество — память смерти нашого генія Тараса Шевченка. Свято розпочалось в часі Служби Божої в українській православній церкві, де о. М. Запаринюк відправив панахиду за упокій генія і тих, що наложили головами, виконуючи заповіт Шевченка.

О 7-мій годині вечером при заповненій публикою галі й при вступних словах, які виголосив предсідатель молодечого товариства, молодий гр. М. Ковалів, розпочато святочний концерт. Програма концерту складалася з дібраних до свята пісень. Хорові точки були переплітані: солями, дуетами і декляміаціями. Всі точки концерту були виконані старанно й тому можна висловити признання як для хору, так і для ревного управителя і дириґента, о. М. Запаринюка.

Святочну промову виголосив п. П. Гайва, змалювавши присутним життя і працю Т. Шевченка та ті ідеї, які відродили наш нарід, який пірвався до боротьби за свою самостійність. З кінцевим словом виступив о. М. Запаринюк, який подякував присутним за участь в концерті і заохочував до дальшої праці, як в громадській, так і народній. З концерту позістало $15.80, які призначено на Боєвий Фонд і переслано до краю через Обєднання.

Громадянин.

ВІСТИ З СІЧОВОГО БАЗАРУ „СУРМА", 103 ЕВЕНЮ А, НЮ ЙОРК.

ВІДВІДАЛИ БАЗАР м. м. ОТСІ ГОСТІ: Іван Павловський, Йонгставн, О. (купив драму-твори і рольки на піяно), Теодор Сюрко, Амстердам, Н. Й. (рекорди-книжки), Григ. Демяник, Сиракюз, Н. Й., Волод. Рекрут, Провіденс, Р. Ай., Мих. Люлька, Сайксвил, Па. (книжки), Яків Волянський, Клівленд, О. (каже: „Я вважаю, що це буде найкращий осередок, де мож набути книжки та рольки"), Іван Заворський, Филаделфія, Па., о. Й. Боднар, Трой, Н. Й. („Варта зайти до Укр. Січового Базару"), прот. В. А. Каськів, Вунсакет, Р. Ай., („Пан Сурмач великий фаховець в продажі; помагай Боже!"), Мих. Роздільський, Нескегонінг, Па. („Петрука образи найлучше змальовані"), М. Ор. Гайворонський („На мою думку, п. Сурмач зробив богато доброго для нашої іміграції"), Мих. Зазуляк (з нагоди „Маминого Дня" купив книжки), Микола Колодій, Авока, Па., Мих. Бардачевський, Вунсакет, Р. Ай. („Заявляю, що почуєте свої пісні, які схочете, ще два блаки від Базару. Думаєте, що ви десь близько весілля або забави в ріднім краю"), Василь Бурак, Блекстон, Масс. („Як хочете „Сурму" знати, треба з нею торгувати"), Іван Пігуляк, Монтреал, Кан. (приїхав до праці в українськім балеті В. Авраменка), Прс. Стефан Байтс, Дерри, Па. („Хто не купить у Сурми, то пожалує, бо тут перші українські рекорди"), о. Василь Гривнак, Стамфорд, Конн. (купив „Службу Божу" на 3 і 4 голоси), К. Ділай, Клівленд, О., Фред Ткачів, Торонто, Онт., Канада, Микола Шевчук, Менвил, Р. Ай., Стефан Палка, Когус, Н. Й., Михайло Соколовський, Питсфілд, Масс., Дан. Чучман, Елмайра, Н. Й. (всі принагоді побуту в Ню Йорку, купили книжки, газети і рекорди), Григорій Кисіль, Клівленд, О. (купив книжок за 20 дол.), Бронислава Гречковська, Клівленд, О. (купила книжок вартости 40 дол. і образ В. Петрука: „Їхав стрілець на війноньку, пращав свою дівчиноньку"), Василь Футулуйчук, Вотервліт, Н. Й. (купив фонограф за 200 дол.), Микола Воловецький, Ізелін, Па., Микола Батіг, Маганой Сіті, Па., Михайло Антонів, Рачестер, Н. Й. (за книжками), проф. Роман Придаткевич, Марек Віндгайм (співак „Метрополитен Апери"), Василь Марґітич (тенор з Підкарпатської Руси), прийшли порозумітися в справах музичної продукції, а також Дмитро Корнієнко, діріґент балалаєчної орхестри, Павло Фарбер, співак-баритон, Іван Білявський з Дітройт, Миш., Мрс. Квасницька, Рачестер, Н. Й., Стефан Мановський, Белвуд, Па. („щоби купити рекорди, бо такого вибору ніхто не має, як наш Базар"), Мих. Сенюта, Бруклин Мик. Савка, Минвил, Р. Ай., Андрій Савка, Вилимантик, Конн. (купив автоматичне перо), Михайло Чигирин, Григор. Качак, Вунсакет, Р. Ай. (за книжками), Павло Качмар, Трой, Н. Й., Василь Шабатура, Питсбурґ, Па. (купив фотографічний апарат), Мих. Фук Яків Лисяк, оба з Ембридж, Па. (купили книжки і рольки), о. Василь Горохівський, Пасайк, Н. Дж. (за нотами), Петро Пастернак, Арнольд, Па. (за „Кобзарем"), о. Павло Корсуновський з Арнольд, Па. (зложив передплату на „Літ. Наук. Вістник"), Василь Андрущишин, Нортгемптон, Па. (запитував про церковну утвар), Іван Скобач, Олеен, Н. Й., о. Мих. Кашуба, Дітройт, Миш. (за нотами), Іван Вишньовський, Мериден, Конн. (за воєнними маршами і шкільними книжками).

Появилася книжка 5. Літературно-Наукового Вістника, ціна 35 ц.

Виставка образів і укр. книжки замикається з кінцем місяця.

Ям.

ПЛУТАНИНА.

—o—

Лікар Парастасник випив лик пива, зморщив брови й з пересердям плюнув:

Не розумію, бачите! Їй Богу, не розумію! Чорт його батька знає, що й думати! Остобісіло мені все: життя, родина, література, політика. Ну, скажіть мені, будь ласка: жінка є, діти є, посада є — чого-б журитися! А воно тобі от! Маєш, каже, сякий такий, на тобі, розлупай, каже, горіх, серденько.

Живе чоловік спокійно, Бога хвалить, часописи читає, масло в „Маслосоюзі" купує, на „Бесіду" ходить — сказано: інтеліґентне життя. Куди там і свою цеголку до будови 40-міліонового українського народу додасть — треба, значить, обовязок горожанина. Ну, й от всеб гаразд, а тут стій! Почалося, так сказати, від мого старшого сина, Володі значить. Ґімназіяліст він, бачите, умний хлопець, хоч куди, в пяту клясу ходить. Приходить він, ну, от бачите, на обід і в плач! Що тобі, голубчику — питаюся, — скажи бо, серденько! А він мені тиць книжку в руки. Дивлюся: гарна книжка, тверда окладка, великий друк, 164 сторін, нічого собі. Читаю: Історія церкви, уложив свящ. д-р Я. Левицький. Слава Богу, думаю собі, нехай укладає, певно доктор від історії, священик з церкви, ну, й вийшла книжка. Накладом „Власна допомога". Ну й помагайте собі. Сказано: свій свому лиха не бажає, не допоможете собі самі, хто вам допоможе? — врешті, яке мені діло! А Володя хлипає. Ну щож, питаю, голубчику, з тобою трапилося?

— Я, каже, тату двійку дістав.

— Ну, так що? — питаю.

— Я вчився з книжки, а професор дав двійку.

— Ну, кажу, гаразд, це бачиш цічого, що ти з книжки вчився, вся, кажу, інтеліґенція з книжки вчиться, ну й увесь український народ тільки з книжки вчений, ну, але вмів ти, чи поплутав?

— Вмів, каже, після книжки говорив і дістав двійку.

— Сказився, кажу, та як це?

А Володя, серденько, розгорнув книжку й тиць пальцем на 4-ту сторінку. Читаю я: роздор папський наступив по Лютрі (XVI в.). Не розумію. А от, каже Володя, роздор був не XVI. в., а в XIV. ст., а Лютер 150 літ пізніше почав. Ну й халепа! А Володя серденько тиць пальцем на 95-ту сторінку. Читаю: Тридентійський (важко вимовити, далебі, от завжди тобі атлянтійський на язик лізе) собор скликав Лев X. зв 1545 р. Ну й що, питаю, скликав так скликав, царство йому небесне й земля йому пером нехай буде. Та ні, каже Володя серденько й тиць пальцем в иншу сторінку. Читаю й очам не вірю: папа Лев X., царство йому небесне, помер у 1521 р. Що це, кажу, за страховина? Помер у 1521 р., а собор скликав у 1545 р., значить 24 роки по своїй достойній смерті? Спірітизм, питаю, чи яка гаспидська штука? Не розумію. Зацитькав я, значить, Володю, кинув бісову книжку геть і пішов у місто. Вертаю, а до мене молодший синок, Остап, значить, гарний синок, в маму вдався, а оченята, як у вивірки: що це, каже, татусю, староруське письменство української літератури? Га? питаю, а мурашки по тілі так і біжать. А от, каже, професор викладав сьогодня, що перша доба української літератури починається староруськими памятниками й казав на память навчити вірш нашого визначного українського поета (так і казав українського), що починається:

Ци уміють руські діти
Отечеський край любити...

А потім, каже, як мені піснеш, що ти Русин, то в клясу не пущу, тумане якийсь, завоюко московсько - польська... Гаряче мені, бачите, зробилося. Що воно таке, думаю собі, чорт його батька знає! Українець, значить, починає мати свою літературу щойно від другої доби, а власників першої доби української літератури, цих нещасних староруських памятників кат-ма. Вимерли. Як це значить? Не розумію, їй Богу, не розумію. Остапику, кажу, серце (а сам аж трясуся) спитай, кажу, своїх товаришів завтра в школі, вони тобі пояснять, я змучений, кажу, перепрацьований, своє вже вивчився! Ага! вивчився! Ну й скажіть мені, будь ласка, що такий синок мій думає собі? Про свого батька? Ідіот, гриб старий, дурень — от що! Сідаємо ми, значить, до чаю, а тут входить Ліда, з музики вернула, одинока моя тополя синьоока, тай до мене: от, батечку, книжки, бачите, купила, повісті найновіщі й щось мені не теє. Уявіть собі, каже, друкується повість з війни Р. Купчинського, велика повість п. з. „Заметіль". От і вийшло, каже, вже дві частини: I том — Курилася доріженька й 2-ий том — Перед навалою. А воно, значить, частина цілости. Ну, якжеж, батечку, каже, курилася доріженька перед навалою? Хібаж так можна? Може по навалі, каже, а тут куриться перед навалою? От і навалилося на мою голову, щоб тебе звалило! Ну, поясніть це Ліді, поясніть їй це, будь ласка, скажіть їй, що ви це чудово, прекрасно розумієте, що ви інтеліґент, значить, що вам це страшенно ясно й дуже, надзвичайно дивно, що вона цього не розуміє... Ну, скажіть їй... Та не вспів я, бачите, слова промовити, аж тут суне Каська, служниця значить, з чаєм і каже: прошу пана, що це воно за православіє таке буде? Кажуть, що ми всі православні, а той ксьондз, що висить на таблиці в церкві семинарицькій, Марек Кишакевич, теж був православний, але нікому того не говорив, а аж тепер один адукат з Коломиї то викрив, у ґазетах написав і папа вже знає...

Не видержав я! Як не гримну пястуком у стіл, як не крикну: геть мені звідціля разом з своїми староруськими Шашкевичами й українськими адвокатами, начхать мені на коломийські памятники українського православного письменства, плювать мені на вас усіх — трястя вашій наваленій доріженьці, закурилаб вас заметіль... І багато я дечого сказав щирого, від серця. Наболіла, бачите, душа. Дожив чоловік віку й плутає — не розуміє — просто не розуміє!

Сказано, плутанина!

Лікар Парастасник випив лик пива, зморщив брови й з пересердям плюнув.

Учитель: Моріц Шпіцен, скажи мені, що будеш мати, коли зі сто долярів позичиш комусь пятьдесят?

Моріц: Що буду мати? Буду боятися, чи назад дістану моїх пятьдесят долярів!

ПРИВІТИ, ЩО НАСПІЛИ НА XVII ГОЛОВНУ КОНВЕНЦІЮ У. Н. СОЮЗА.

Ч. 1.
АЛЕНТАВН, ПА.

Сестрицтво, від. 151 У. Н. Союза в Алентавн, Па., з нагоди 35-літнього ювилею У. Н. Союза передає чек на $15.00, яко жертву на Сиротинець-Захист при У. Н. Союзі та бажає нащій дорогій організації як найліпшого успіху та 100 тисяч членів.

Гр. Пипюк, гол. контрольор; **Марія Чабан,** делеґатка.

Ч. 2.
ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Відділ 268 з Франкфорд, засилає 17-ій Конвенції У. Н. Союза щирий привіт і бажанне як найліпшого успіху в народній справі.

(Нема підпису).

Ч. 3.
КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

Щирий привіт всім Делеґатам Конвенції У. Н. С. Радьте спокійно над добром і зростом У. Н. Союза. Релігійні спори лишіть на боці! З нагоди 35-літньої річниці У. Н. Союза засилаю на Сиротинець У. Н. С. 50 долярів.

о. Лев Левицький,
25-літний член У. Н. Союза.

Ч. 4.
ПАЛМЕРТОН, ПА.

Відділ 369 з Палмертон, Па., желає 17-ій Конвенції найліпших успіхів для добра нашого У. Н. Союза.

Уряд.

Ч. 5.
СЕЙНТ ЛУЇС, МІЗУРІ.

Засилаю привіт світлій 17-ій Конвенції. Радьте, панове делеґати, мудро і щиро для добра нашої організації.

Т. Владика,
член бр. св. Володимира.

ПОДЯКА.

Я Марія і Григорій Ґумовський складаємо щиру подяку краянкам і краянам з Угнова і всім сусідам, приятелям та знакомим, котрі взяли участь у похороні бл. п. Михайлини Трусевич Кондира, котра померла 20-го мая в Джерзи Сіти, Н. Дж., а похоронена 22-го мая 1929. Також дякуємо за квіти всім.

Тітка і вуйко Ґумовські.

ЗАГАЛЬНИЙ ЗВІТ ЖЕРТВ
НА СИРОТИНЕЦЬ-ЗАХИСТ УКР. НАРОД. СОЮЗА
за квітень 1929 року.

Число відділу	Члени	Відділи з каси	З пушок	З підприємств	Не члени	Разом
2	$ 11.75	$	$	$	$	$ 11.75
70	1.00					1.00
116	2.00					2.00
147	28.50		1.72			30.22
194	35.00				29.25	64.25
266	13.00		1.50			14.50
322	10.00					10.00
325	30.00					30.00
334	2.00					2.00
337	1.00					1.00
369	20.00		4.75		1.00	25.75
	$154.25		$7.97		$30.25	$192.47

ПОІМЕННИЙ ВИКАЗ ЖЕРТВ
НА СИРОТИНЕЦЬ-ЗАХИСТ УКР. НАРОД. СОЮЗА
за квітень 1929 року.

ВІДДІЛ 2.
Бр. св. Димитрія в Мт. Кармел, Па.
Жертви від членів проголошено.
Дісланo від членів $11.75
Разом $11.75
Воргач Іван (ст.) $1.00
Воргач Іван (мол.) 1.00
Воргач Стефан (ст.) 1.00
Воргач Стефан (мол.) 1.00
Воргач Панько 1.00
Дзвінка Григорій 1.00
Гардиш Андрій 1.00
Горощак Дмитро 1.00
Біленький Лев 1.00
Козяр Семен 1.00
Козяр Григорій 1.00
Синкович Юліянна 50
Маційовська Теодозія 25

ВІДДІЛ 70.
Тов. Молодечий Клюб Поступовий у Джерзи Сіти, Н. Дж.
Жертви від членів проголошено.
Член Іван Смеречанський жертвував $1.00
Разом $1.00

ВІДДІЛ 116.
Тов. Вільних Козаків у Трентон, Н. Дж.
Жертви з каси відділу, від членів і з пушки проголошено.
Дісланo від членів $2.00
Разом $2.00
Масляк Іван $1.00
Стадник Павло 1.00

ВІДДІЛ 147.
Бр. св. Михаїла в Алентавн, Па.
Жертви з каси відділу, від членів і з пушки проголошено.
Дісланo від членів $28.50
З пушки 1.72
Разом $30.22
Лобас Іван $5.00
Жмінка Пелягія 3.00
Малий Павло 1.00
Малий Стефан 1.00
Солджак Михайло 1.00
Саврук Микола 1.00
Савечко Теодор 1.00
Гришко Василь 1.00
Гуцайлюк Михайло 1.00
Біленький Григорій 1.00
Вороняк Іван 1.00
Кішанич Василь 1.00
Білань Іван 1.00
Поник Олекса 1.00
Михалишин Микола 1.00
Антонюк Микола 50
Баранчак Григорій 50
Федак Юрій 50
Федорак Іван 50
Климань Василь 50
Лаґоцький Павло 50
Процак Іван 50
Процик Василь 50
Фариняк Михайло 50
Бобиляк Микола 50
Позибанчук Захар 50
Коромець Іван 50
Клапко Олекса 50
Сідловський Стефан 25
Радьо Андрій 25
Вінярський Йосиф 25
Кубах Олекса 25

ВІДДІЛ 194.
Тов. Свобода в Ню Йорку, Н. Й.
Жертви з каси відділу і від членів проголошено.
Дісланo від членів $35.00
Від не членів 29.25
Разом $64.25

Повищі жертви зібрали два члени 194 відділу У. Н. С.: Іван Витак і Гаврило Заканич. Поіменний виказ жертводавців оголошено в ч. 101 „Свободи" (з 30 квітня 1929 р.).

ВІДДІЛ 266.
Тов. ім. Івана Франка в Амстердам, Н. Й.
Жертви з каси відділу, від членів, від не членів, з балю і з пушок проголошено.
Дісланo від членів $13.00
З пушки в церковній галі 1.50
Разом $14.50

Митолінський Данило $2.00
Комарянський Стефан 2.00
Рикушик Семен 1.00
Тарнавський Михайло 1.00
Вітковський Тома 1.00
Макаровський Іван 1.00
Медвідь Григорій 1.00
Бабак Гнат 1.00
Ковальчук Михайло 1.00
Ковальчук Катерина 1.00
Сюрко Теодор 1.00

ВІДДІЛ 322.
Сестр. Пресв. Діви Марії в Нюарку, Н. Дж.
Жертви від членниць і з представлення проголошено.
Дісланo від членниць $10.00
Разом $10.00
Коваль Марія $1.00
Евстахевич Анна 1.00
Тимчишин Марія 1.00
Сосновська Агнишка 1.00
Сосновська Текля 1.00
Козлович Марія 1.00
Гальків Сальомея 1.00
Біловус Анна 1.00
Штогрин Олена 1.00
Постол Марія 1.00

ВІДДІЛ 325.
Тов. Запорожська Січ у Бруклині, Н. Й.
Дісланo від членів $30.00
Разом $30.00
Заблоцький Стефан $5.00
Палащук Андрій 2.00
Малицький Петро 2.00
Завадовський Іван 2.00
Поврозник Михайло 2.00
Турко Михайло 2.00
Шийка Василь 2.00
Ніздропа Михайло 1.00
Піскляк Василь 1.00
Лис Стефан 1.00
Біленький Еміль 1.00
Палащук Василь 1.00
Малко Іван 1.00
Проць Василь 1.00
Клим Константин 1.00
Горбайчук Богдан 1.00
Гриньчук Іван 1.00
Шипорт Павло 1.00
Сметанюк Дмитро 1.00
Когут Петро 1.00

ВІДДІЛ 334.
Тов. ім. Івана Франка в Клівленд, Огайо.
Жертви з каси відділу і від членів проголошено.
Дісланo від членів $2.00
Разом $2.00
Гапко Михайло 1.00
Третяк Лев 1.00

ВІДДІЛ 337.
Тов. ім. Івана Франка в Балтімор, Мд.
Жертви з каси відділу і від членів проголошено.
Член Петро Семенків жертвував $1.00
Разом $1.00

ВІДДІЛ 369.
Бр. св. Николая в Палмертон, Па.
Жертви з каси відділу і від членів проголошено.
Дісланo від членів $20.00
Дрібні жертви 4.75
Український Клюб 1.00
Разом $25.75
Романів Стефан $2.00
Чаплинський Петро 1.00
Чаплинський Теодор 1.00
Січак Василь 1.00
Пацерковський Тома 1.00
Березяк Ілько 1.00
Дячишин Микола 1.00
Климишин Гнат 1.00
Грещишин Микола 1.00
Стельмах Михайло 1.00
Дмитрик Стефан 1.00
Богонос Йосиф 1.00
Іванців Василь 1.00
Борух Онуфер 1.00
Мацканич Онуфер 1.00
Куба Михайло 1.00
Періг Феня 1.00
Дутко Василь 1.00
Новацький Стефан 1.00

ЗАГАЛЬНЕ ЗІСТАВЛЕННЄ ЖЕРТВ
НА СИРОТИНЕЦЬ-ЗАХИСТ УКР. НАР. СОЮЗА
по конець квітня 1929 року.

Члени У. Н. Союза зложили в квітні $154.25
Дрібні жертви з пушок, зібрані відділами У. Н. С. 7.97
Жертви від не членів, прислані відділами У. Н. С. 30.25

В квітні 1929 р. вплинуло жертв на суму ....$ 192.47
По конець березня проголошено жертв на суму 45,968.25

По конець квітня 1929 р. вплинуло жертв на суму $46,160.72

Комітет Сиротинця-Захисту У. Н. Союза.

Маленький синок дивується, чому батько по сніданні все виходить із дому до міста.

— Що татко щодня робить у місті? — питає він.

— Він мусить працювати, щоби ми все мали добрий обід, — каже мати.

Кілька днів пізніше синок неконче вдоволений з обіду тай каже:

— Нині ти, тату, певно не дуже працював.

Жінка лікаря: Ти все пацієнтів питаєшся так докладно, що вони їдять. Чи це мірило для діягнози?

Чоловік: Це мірило для рахунку.

—o—

— Ця жінка то мій ідеал!

— Чомуж не женишся з нею?

— Бо тоді я не мав би вже ніякого ідеалу!

В КОЖДІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИННА НАХОДИТИСЬ ЧАСОПИСЬ „СВОБОДА".